

Tea Stilton

La **BRUIXA**
de les **CENDRES**

DESTINO

*Princeses
del Regne de la
Fantasia*

Tea Stilton

La **BRUÏXA**
de les **CENDRES**

DESTINO

El nom de Geronimo i Tea Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ells són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Tea Stilton

Col·laboració editorial d'Elena Peduzzi

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Coordinació de textos de Benedetta Biasi

Editing de Benedetta Biasi

Coordinació artística de Lara Martinelli i Elisabetta Natella

Disseny original de les Princeses del Regne de la Fantasia de Silvia Bigolin

Il·lustracions interiors de Silvia Bigolin

Projecte fotogràfic del Llibre de les Bruixes de Sara Cimarosti

amb les il·lustracions de Silvia Bigolin i Sara Cimarosti

Mapes de Carla Debernardi

Coberta de Iacopo Bruno (disseny) i Erika De Giglio (color)

Interior de sobrecoberta de Silvia Bigolin

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Strega della Cenere*

Traducció de Maria Dolors Ventós Navés

© 2014 – Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori – Via Mondadori 1
20090 Segrate – Itàlia

International Rights © Atlantya S.p.A. – Via Leopardi 8 – 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantya.it / www.atlantya.com

© 2015, Editorial Planeta, S. A.

© 2015, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: novembre del 2015

ISBN: 978-84-16519-08-8

Dipòsit legal: B. 22.522-2015

Impressió: Egedsa

Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació, www.stiltoncheese.com

ÍNDEX

Introducció	7
-------------	---

PRIMERA PART

1. El discurs del rei	11
2. Dos intrusos al palau reial	17
3. Benvingut, Helgi!	25
4. La por de les bruixes	31
5. Els presoners de la Mai Anomenada	39
6. La història de Helgi	46
7. El secret del <i>Llibre de les Bruixes</i>	54
8. La cura dels llops	60
9. El pla del rei	66
10. La Góndola de Sal	72

ÍNDEX

11. Navegant pel Riu Negre	82
12. Un conegut perillós	89
13. Els plans de les Bruixes Grises	97
14. Auxili!	105
15. L'anguila dels abismes	113
16. Una petita treva	123
17. El laberint de miralls	130

SEGONA PART

18. Un enemic silenciós	138
19. Combat a mort	145
20. La còlera de Cendrària	151
21. La fugida de Neil	159

ÍNDEX

22. L'aparició de Cendrària	165
23. La Font de la Veritat	174
24. El reclam dels Unicorns de Plata	183
25. El vol cap a Castellobllic	193
26. Una arribada rocambolesca	203
27. La desesperació de Sulfúria	212
28. La fugida dels presoners	222
29. Quines escales més traïdores!	230
30. Destins encreuats	236
31. Rescat volant	244
32. El gran cor dels unicorns	252
33. Una veritat amarga	260
 Conclusió	 273

1

El discurs del rei

Fla Sala del Tron de Terra-Rotunda regnava un silenci pesant, més feixuc que la roca on estava excavat el palau reial.

A la reunió hi eren tots. Tots menys Samah, és clar.

Aquest pensament oprimia el cor de les princeses i els impedia trobar les paraules.

Al final, el rei es va aixecar del tron i va dir:

—Estic orgullós de vosaltres, de tots vosaltres. Us heu enfrontat a insídies i perills de tota mena i us heu comportat amb coratge, sense fer-vos mai enrere. Sou molt valents!

—Gràcies, pare. Les teves paraules ens donen força.
El rei va assentir.

El discurs del rei

—El Gran Regne passa per un moment difícil. Les bruixes i els seus aliats ens han atacat repetidament. Ens hem defensat i hem aconseguit repel·lir els seus atacs però n’hem pagat un preu molt elevat. Les Teixidores de Núvols que va enviar la Bruixa de les Tempestes van devastar el palau reial d’Arcàndida i a les seves quadres encara hi tenim uns llobatons que, quan arribi l’estació fosca, es podrien transformar en Licantrops Silents al servei de la Bruixa dels Sons. I això no és tot. Encara queden dues bruixes disposades a atacar-nos. No sabem quina de les dues serà la primera de moure’s ni tampoc sabem on ni com colpirà. I nosaltres, no cal que us ho digui, no hem tingut més notícies del nostre estimat Helgi, que va anar a Castelloblic per complir una missió i no n’ha tornat. Ni tampoc tenim notícies del Príncep sense Nom, que va desaparèixer misteriosament del Palau Adormit. Pot ser en qualsevol lloc, disposat a portar a terme la seva venjança contra nosaltres. I el pitjor de tot és que les bruixes han empresonat Samah. És per això que encara us necessito, a vosaltres i tot el vostre valor.

Nives va estrènyer la mà de Gunnar i va dir:

—Estimat pare, he estat tant de temps malalta, condemnada a la immobilitat a la meva estança, que ara no

El discurs del rei

puc suportar estar aquí de braços plegats. El meu lloc és al costat de Samah, a Castelloblic. La vull anar a rescatar. La vull tornar a casa. I si em voleu ajudar, no m'atureu...

El rei va mirar els ulls de la filla. Era una mirada jove, plena de força i coratge. S'hi va acostar i li va dir:

—No pateixis. Els dies de Samah entre aquelles parets ja estan comptats. És forta i sabrà resistir-se a les bruixes.

—Crec que subestimes Castelloblic, pare —va intervenir llavors Iara—. És un lloc desolat, que t'anul·la

El discurs del rei

l'esperança. Samah és forta, tal com tu dius, però hem d'actuar ben aviat, abans que la Mai Anomenada li faci cap mal.

—Iara té raó. No ens podem quedar aquí, discutint. Hem d'actuar —va afegir Diamant, decidida.

En aquell moment, la reina va prendre la paraula:

—Filles, prínceps, escolteu-me: mirem de mantenir la calma. Tots vosaltres sabeu de sobres que la pressa és una mala consellera —va afirmar, dedicant una mirada molt especial a Iara, coneguda pel seu caràcter impulsiu i vehement.

Iara va copsar la mirada de la seva mare i va abaixar els ulls. «Si no hagués estat per culpa meva, ara Samah no seria sota les urpes de la Mai Anomenada», va pensar. «La va empresonar quan em va voler salvar».

Però la reina va moure els llavis en un somriure gairebé imperceptible que va tenir la virtut d'apaivagar el desconsol de Iara. Després va continuar parlant:

—Suggereixo que consultem el *Llibre de les Bruixes* per obtenir informació sobre els pròxims moviments de les nostres adversàries. Fins ara sempre ens ha estat molt útil.

—Crec que la reina té raó —va comentar Kaliq—. Què en penses, Kalea?

La Princesa dels Coralls va sortir immediatament de l'estança per anar a buscar el llibre.

Mentre va ser fora es va tornar a fer el silenci, un silenci carregat d'espera. I d'esperança.

Kalea va tornar al cap de pocs minuts, amb la bossa que contenia el llibre. El carregava amb facilitat i desimboltura, com si a dins no hi hagués l'insidiós i terrible *Llibre de les Bruixes*, sinó un llibre normal i corrent com d'altres.

—Que estrany —va comentar—. Encara no ha tingut cap reacció màgica.

—Potser ara ja sap qui mana —va dir la princesa Diamant, somrient.

—Un llibre màgic no esdevé inofensiu de la nit al dia —va replicar Gunnar, desconfiat.

Kalea es va disposar a obrir el sac amb prudència, però el llibre continuava immòbil.

La princesa el va agafar i el va deixar a terra, sempre amb la màxima cautela. Després va tancar els ulls, va pensar la pregunta que volia fer i va obrir el llibre.

Sorprenentment, el llibre no va oposar cap resistència i de seguida es va oferir a la vista de la Princesa dels Coralls.

Llavors ella va esbatanar els ulls, horroritzada.

El discurs del rei

—No pot ser! Estan en blanc! Les pàgines del llibre... estan buides. No hi ha res escrit! —va exclamar, fullejant les pàgines.

Els seus dits van recórrer el llibre endavant i endarrere, però els seus ulls no hi van trobar ni rastre de tinta.

Tot el contingut del *Llibre de les Bruixes* semblava esborrat, anul·lat, esvaït.

Quina màgia tan absurda era aquella?

2

Dos intrusos al palau reial

— **N**o m'ho puc creure! —va exclamar Iara.
—Ara que hi penso, l'última vegada ja ens ho va advertir. Us en recordeu? —va preguntar la princesa Kalea.

—Sí. Les lletres del llibre s'estaven esvanint. Ja ens va costar llegir-lo —va dir la reina.

—Però ara han desaparegut totes les paraules!

—Què fem? —va demanar Diamant—. El llibre era l'única font de coneixement que teníem, l'única eina de què disposàvem per enfrontar-nos a les bruixes.

—No ens desesperem —va aconsellar el rei—. Segur que hi deu haver una solució.

En aquell moment van trucar a la porta del Saló del Tron.

Dos intrusos al palau reial

—Endavant! —va dir la princesa Diamant, acostant-se a la porta.

Els batents es van obrir i va entrar un escamot de Talps de la Guàrdia Reial, que Diamant i Robí, els Prínceps de la Foscor, van rebre tot seguit.

—Pare! —va exclamar la Princesa de la Foscor—. Els talps diuen que han entrat uns intrusos!

—Què dius, ara?! —va exclamar el rei—. Diamant, Robí, veniu amb mi.

Els altres es van quedar al Saló del Tron, sense saber ben bé què pensar.

Dos intrusos al palau reial

Precedits per l'escamot de talps, el rei, Diamant i Robí caminaven ràpidament per les galeries del Regne de la Foscor.

—I si fos un atac per sorpresa de les bruixes?

—Tot és possible... —va respondre el rei, tocant l'es-pasa que s'havia penjat al cinturó abans de sortir del Saló del Tron.

Robí també va tocar l'empunyadura del seu punyal. No dubtaria ni un instant a intervenir per defensar el seu rei o la seva esposa, si calia.

Però el sobirà tenia un altre temor que no s'atrevia a confessar. Una preocupació que va provar de dissimular durant tot el trajecte, fins que els talps es van aturar i van indicar una galeria lateral amb les llances.

—Són allà? —va demanar la princesa.

Els guàrdies van assentir.

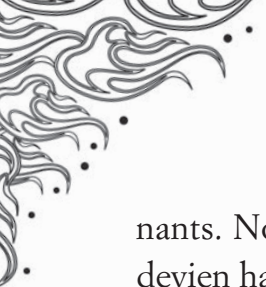
—Jo aniré al davant —va dir el rei.

Robí es va posar al seu costat.

—Anirem frec a frec!

I tots dos es van posar en marxa, seguits de Diamant i els talps, que tancaven la fila.

Les torxes que il·luminaven la galeria projectaven a terra unes ombres allargades, que semblaven figures sorgides de les parets disposades a capturar els via-

Dos intrusos al palau reial

nants. No se sentia cap soroll, per tant, els intrusos es devien haver aturat.

El rei i els altres van recórrer gairebé tota la galeria. Quan ja arribaven al fons, el sobirà es va disposar a desembeinar l'espasa.

—Alto! —va dir en un to imperiós.

Diamant va treure el nas per darrere de l'esquena del seu marit, provant de veure alguna cosa.

A uns deu metres d'ells, hi havia dues figures: l'una dreta, l'altra ajaguda.

—Aneu amb compte —va dir el rei, avançant cap allà.

Poc després, va tenir un sobresalt.

—No és possible...

A terra, amb els ulls tancats i el rostre demacrat, hi havia el Guaridor del Regne dels Coralls.

Al seu costat hi havia una segona figura, encaputxada, immòbil i silenciosa.

—Què li heu fet, al guaridor? —va preguntar el rei.

Aquella figura va continuar en silenci.

Llavors el rei va desembeinar del tot l'espasa i li va ordenar:

—Aparteu-vos!

El desconegut va obeir sense protestar, però el rei no

Dos intrusos al palau reial

va abaixar la guàrdia. No l'abandonava la sospita que es podia tractar del Príncep sense Nom.

Robí el va ajudar a socórrer l'ancià guaridor.

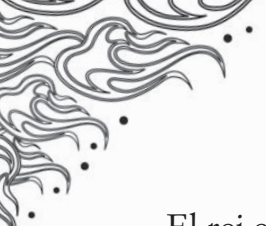
—Respira. Em sembla que només ha perdut el coneixement.

Tot i així, l'havien de dur a palau perquè el visités un metge.

—Qui sou vós? —va preguntar el rei a la figura encaputxada—. Mostreu-me el rostre. Us ho demana el rei!

L'home va titubejar un instant i després va fer una cosa que no s'esperava ningú, i encara menys el rei: es va agenollar i va acotar el cap davant del sobirà.

Dos intrusos al palau reial

El rei el va observar. Just el temps de fer una alenada i ho va comprendre.

L'home havia fet aquell gest amb una devoció que molt pocs li havien demostrat, amb una confiança pròpia d'una sola persona, perduda en el temps, però mai oblidada.

—Helgi... —va dir el rei, amb llàgrimes als ulls.

En sentir aquell nom els altres es van quedar de pedra.

El desconegut continuava en silenci.

—Pare, vols dir que... —va començar a dir Nives.

—...que els amics de debò no es perden mai.

Llavors, aquella figura va acostar les mans al cap i, lentament, es va treure la caputxa. Primer va aparèixer una espessa tofa de cabells blancs i una barba llarga que li queia damunt del pit com un brodat. I després els ulls, altius i lluminosos com dues estrelles.

—Majestat. He tornat —va dir Helgi amb la veu enrogallada pel cansament i l'emoció.

—Si sabessis quantes vegades he pensat en tu i com he esperat aquest moment —va replicar el rei, allargant-li una mà.

Helgi la va agafar i es va aixecar.

—Ja sóc a casa —va dir amb un murmurí—. I continuaré lluitant al vostre costat.

Dos intrusos al palau reial

—Deus tenir moltes coses per explicar, n'estic segur. Però abans has de reposar. Vine amb nosaltres.

El jardiner d'Arcàndida va dirigir la mirada als Prínceps de la Foscor.

Diamant va fer un pas endavant.

—Ets Diamant, la princesa Diamant, oi? —li va preguntar amb afecte.

Ella va assentir.

—Ets ben bé igual que Nives, la teva bessona. No et deus recordar de mi, oi? Ha passat molt de temps.

—Sé prou bé qui ets. I et recordo. A més, he sentit a parlar molt de tu, Helgi. T'he de dir que estic en deute amb tu per tot el que has fet per nosaltres. Ets com un germà per al meu pare.

—Gràcies, princesa.

—Et presento el meu marit. El príncep Robí.

Helgi el va observar, encuriolit. Després va dir:

—Fa temps vaig sentir a parlar d'un tal Robí Blau a l'Acadèmia del Regne del Desert. Molt de gust, príncep Robí.

—Encantat de coneixe't, Helgi. Malauradament, el Príncep sense Nom va deshonrar el meu nom, però el rei i la princesa Diamant van creure en mi, i ara sóc al lloc que em pertoca.

Dos intrusos al palau reial

—El Príncep sense Nom... —va murmurar Helgi.

Al Guaridor del Regne dels Coralls se li va escapar un gemec.

—L'hem de portar a palau. Necessita atencions —va dir el rei.

Robí se'l va carregar a l'esquena, i la petita expedició va tornar cap a Terra-Rotunda.

El rei, que encara no s'acabava de creure que tornava a tenir al costat el seu fidel amic i conseller, de tant en tant el mirava de reüll.

Per primera vegada, d'ençà que va començar la cruel guerra contra les Bruixes Grises, sentia que dins seu creixia una esperança tangible de recuperar la pau per al regne.